

Τι σημαίνει αυτό; Με το θρίαμβο της δημοκρατίας και της ιδεολογίας της, η εξόντωση των «εσωτερικών εχθρών» ξεπερνάει τη φυσική της διάσταση (στρατιωτικού τύπου διαχείριση από την πλευρά του κράτους) και επιλέγει μια στρατηγική πιο προσεκτική και όχι τόσο φανερή, που έχει ως στόχο την απονοματοδότηση του λόγου και της πράξης των κοινωνικών αγώνων, εντάσσοντάς τους στο πλαίσιο του δημοκρατικού καθεστώτος και αποστειρώνοντάς τους από τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά τους. Πρόκειται για ένα μοντέλο που έχει δοκιμαστεί και έχει πετύχει στα κράτη της δυτικής Ευρώπης (πχ στη Γαλλία, σαν ακραίο παράδειγμα) τις τελευταίες δεκαετίες, με το σύνολο της αριστεράς (από τη σοσιαλδημοκρατία μέχρι την εξωκοινοβουλευτική αριστερά) σαν κύριο φορέα αυτής της διαδικασίας. Γενικά, αλλά ολοφάνερα από το Δεκέμβρη, ο ΣΥΡΙΖΑ (και όχι μόνο) προωθεί ένα συγκεκριμένο λόγο: μια «δυναμική», με όρους θεάματος, παρουσία στους δρόμους, παράλληλα με την αποκήρυξη της «βίας», ενώ παρουσιάζει τους διάφορους αγώνες, που ουσιαστικά εστιάζουν στην εκβάθρων ανασυγκρότηση των δομών και της κοινωνίας ως «μερικούς» με όρους

αφομοίωσης. Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται ο έλεγχος από τις δομές του ίδιου του κράτους και γεννάται μια καινούργια πίστη σε μια «εφικτή εναλλακτική» δημοκρατία. Προωθείται έτσι το πρόσωπο του «ενεργού πολίτη», που από τη μία ξελαφρώνει το κράτος από δικές του δουλειές (μέσω πρωτοβουλιών που καμιά σχέση δεν έχουν με προτάγματα όπως η αυτοοργάνωση, η αντίσταση ή η αλληλεγγύη, αλλά μιας διαστρεβλωμένης εκδοχή τους) και από την άλλη δυναμώνει της δομές του και τελικά την ουσία του.

Η παρακαταθήκη του Δεκέμβρη, σε επίπεδο γειτονιών (Κυψέλη, Εξάρχεια, Φιλαδέλφεια, Πετράλωνα, Μπρακάμι κα), εκφράζεται μέσα από διάφορα εγχειρήματα συλλογικών και αδιαμεσολάβητων δράσεων. Σε αυτό το σημείο οφείλουμε να διαφυλάξουμε τον χαρακτήρα των αγώνων μας από τον κίνδυνο να ενσωματωθούν και τελικά να ατονήσουν ή να κατασταλούν. Και αν χαθεί ο χαρακτήρας και η δόμηση των αγώνων, πλησιάζοντας τον χαρακτήρα και τους θεσμούς της κυριαρχίας, οι αγώνες μας θα πάψουν να είναι τέτοιοι, για να γίνουν μια τραγική παρωδία των ίδιων και ταυτόχρονα μια ενίσχυση της υπάρχουσας κυριαρχίας.

/Μάιος 2009

στέκι

αντίπνοια

Αριστοβούηλου & Πυλάδου
Κάτω Πετράλινα

www.st-antipnoia.blogspot.com

ΥΠΟΘΕΣΕ ΘΗΚΑΜΕ
ΣΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΜΑΣ
ΤΟ ΑΓΛΜΑ
ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ...

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ευρώπη:
το φάντασμα της εξέγερσης.
Όλες οι δυνάμεις αυτού του γερασμένου κόσμου
ενώθηκαν σε μια Ιερή Συμμαχία
για να κυνηγήσουν αυτό το φάντασμα...

Το στέκι Αντίπνοια βρίσκεται στη συμβολή των οδών Αριστοβούλου και Πυλάδου, στα Κάτω Πετράλωνα. Πρόκειται για έναν αναρχικό, αντιεξουσιαστικό χώρο με παρέμβαση και δράση στις γειτονίες του Κουκακίου, των Πετράλωνων και του Θησείου. Είναι ανοιχτός για συνέντευξη και επικοινωνία κάθε Τετάρτη (7-9) και κάθε Σάββατο (6-9). Στο χώρο, επίσης, γίνονται μαθήματα χορού, Ισπανικών, λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη και αρχείο έντυπου υλικού του αντικαθεστωτικού χώρου.

www.st-antipnoia.blogspot.com

e-mail: st_antipnoia@hotmail.com

Το παρών έντυπο αποτελεί την εισήγηση της εκδήλωσής του στεκιού "οικονομική-θεσμική κρίση, παρακαταθήκες του Δεκέμβρη, καταστολή και αφομοίωση".

Μία άρνηση και επίθεση (περισσότερο ή λιγότερο συνειδητή, χωρίς να έχει αυτό ιδιαίτερη σημασία) που παράλληλα επιλέγει διαφορετικές δομές, χωρίς διαμεσολαβητές σε οποιοδήποτε επίπεδο. Αυτή η στάση, είτε προέρχεται από τους ανπιστεκόμενους, είτε από τα πιο περιθωριοποιημένα κομμάτια της κοινωνίας (π.χ. μετανάστες), συνιστά μία εκθρική λογική και πράξη απέναντι στο κράτος, που έτσι επιτίθεται δυναμικά, προσπαθώντας να επιβάλλει μέτρα κοινωνικού ελέγχου προς το συμφέρον του (μέτρα που αργά ή γρήγορα θα εμφανίζονταν).

Το σχέδιο καταστολής όμως δεν σταματάει εδώ. Μετά το Δεκέμβρη υπάρχει αλλαγή στο σώμα των υπουργών, όπως στην περίπτωση του Υπ. Εσωτερικών, όπου ο Μακρογιαννάκης υιοθετεί μία καινούρια στρατηγική που αφορά στη μηδενική ανοχή και που ασφαλώς είναι βασισμένη στην τρομοκρατία: στις πορείες που ακολουθούν, τον Ιανουάριο, η παρουσία των μπάτσων στους δρόμους είναι στρατιωτικού τύπου, και το επίπεδο σύγκρουσης που επιλέγουν αυξάνεται ποσοτικά και ποιοτικά. Παράλληλα με αυτό, υπάρχει εξέλιξη στις μεθόδους και στη νομοθεσία ενάντια στους «κουκουλοφόρους» καθώς και η διάχυτη και απεγνωσμένη ανάγκη για επίδειξη δύναμης, τόσο με την συγκρότηση της «ετοιμοπόλεμης» ομάδας Δ όσο και με τις εξαγγελίες για χρήση αύρων και άλλου επιθετικού εξοπλισμού.

Είναι, ασφαλώς, αναμενόμενο ότι μέσα και μετά από την δεκεμβριανή εξέγερση το σύνολο των κοινωνικών αγώνων και οι νέες δομές που δημιουργήθηκαν βρίσκονται στο στόχαστρο του κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών, σε μία προσπάθεια να ανακτηθεί το χαμένο

έδαφος. Εννοείται επίσης ότι σε αυτή την προσπάθεια επιστρατεύονται όχι μόνο τα επίσημα μέσα και εργαλεία της αστικής δημοκρατίας, όπως αυτά αναφέρονται παραπάνω αλλά και τα ανεπίσημα-παρακρατικά μέσα, που καλούνται, ενίοτε, να επιτελέσουν το «άκομψο έργο» του εκφοβισμού και συνεπώς της καταστολής. Οι παρακρατικές δυνάμεις, που κατά την διάρκεια της εξέγερσης δεν κατάφεραν να υπάρξουν, εμφανίζονται μετά το Δεκέμβρη με μία χειροβομβίδα στο στέκι μεταναστών. Η πράξη αυτή, εκτός της συμβολικής επιλογής του χώρου είχε ως σκοπό να προκαλέσει το θάνατο και επομένως να στείλει ένα σαφέστατο μήνυμα τόσο στους εξεγερμένους όσο και στην περιοχή των Εξαρχείων

Μέσα στο πλαίσιο της σύγκρουσης της κυριαρχίας και των ριζοσπαστικών κοινωνικών ομάδων, εμφανίζεται μια άλλη επικίνδυνη διαδικασία, μακροχρόνιου και πολυδιαφημιζόμενου χαρακτήρα, η οποία, αν και δεν εντάσσεται άμεσα στους σχεδιασμούς καταστολής, ωστόσο λειτουργεί απόσυμπιεστικά, «απορροφώντας τους τριγμούς» της κοινωνίας. Χρησιμοποιώντας το ιδεολόγημα της «κοινωνίας των πολιτών» επιδιώκεται η πλήρης αφομοίωση και εν τέλει η αποδυνάμωση των κοινωνικών αγώνων.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΤΥΧΗΜΑ
ΗΤΑΝ Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

> καταστολή και αφομοίωση

Μπροστά σε αυτά τα εγχειρήματα, το κράτος πράττει όπως ξέρει, και όπως οφείλει στο πλαίσιο ενός δημοκρατικού καθεστώτος, δηλαδή χρησιμοποιώντας όλους τους κατασταλτικούς μηχανισμούς που διαθέτει.

Η παρουσία τους γίνεται πιο φανερή, πιο δριμεία και πιο αυξημένη τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα το 2002 (με την εξάρθρωση της 17 Νοέμβρη και του ΕΛΑ) και το 2004 (Ολυμπιακοί Αγώνες) και στοχεύει στην υιοθέτηση μέτρων κοινωνικού ελέγχου πιο κοντά στο πλαίσιο της «Ευρώπης» και του ιδεολογήματος της ασφάλειας. Στην ουσία, συνιστούν μια σκληρή επίθεση εναντίον των κοινωνικών αγώνων. Από τη μια, η νομοθεσία συνεχώς εξελίσσεται και αντιμετωπίζει τις κοινωνικές συγκυρίες, όπως του Δεκέμβρη (με αφορμή τη «βία»), ως ευκαιρίες για να ποινικοποιήσει τους αγώνες, από την άλλη τα ΜΜΕ, υποκρινόμενα ότι παίρνουν μια «ουδέτερη»/«αποστασιοποιημένη» θέση, δεν κάνουν άλλο από το να εγκληματοποιούν τις δομές και τις πράξεις των ανπιστεκόμων, καθώς και να διαχέουν τον φόβο στην κοινωνία. Επιπλέον, στο όνομα της «ασφάλειας» και της κοινωνικής ειρήνης, συγκροτούνται νέα σώματα μπάτσων που στρατοπεδεύουν στο κέντρο της πόλης, και η παρουσία σωμάτων καταστολής ενισχύεται στους δρόμους. Και πώς μεταφράζεται αυτό στο Δεκέμβρη; Όλα ξεκινούν με την καθεστωτική δολοφονία του Αλέξη, που αναγκαστικά την κρίνουμε ως την πιο ακραία, αν και όχι σπάνια, έκφανση της

καταστολής, που έχει ως αποτέλεσμα τα επόμενα γεγονότα. Τα ΜΜΕ καταγγέλλουν μεν τη δολοφονία, αλλά παρουσιάζουν το γεγονός σαν μεμονωμένο περιστατικό και παράλληλα καλούν το κράτος να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τη «βία», διαστρεβλώνοντας την ουσία των γεγονότων. Δίνουν έτσι πάτημα, με πρόσχημα την «αγανάκτηση» της κοινής γνώμης (όχι όμως τόσο «κοινής» όσο συνήθως), στην κατασταλτική δραστηριότητα, στις πολυάριθμες συλλήψεις που ακολουθούν, προσπαθώντας να τρομοκρατήσουν τον κόσμο με σκοπό οι τελευταίοι να γυρίσουν πίσω στα σπία τους. Στο πλαίσιο του εκφοβισμού εντάσσεται και η φημολογία για την κήρυξη της χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, καθώς και η εφαρμογή του αντιτρομοκρατικού νόμου σε αρκετές περιπτώσεις (περισσότερες σε ένα μήνα από το σύνολο των τελευταίων χρόνων για πολιτικές υποθέσεις). Το ζήτημα των κουκουλοφόρων, όπως αυτό αναδεικνύεται από την κυριαρχία, έρχεται να ενισχύσει το παραπάνω κλίμα, θέτοντας ψευδοδιλήμματα περί νόμιμου και παράνομου, και ουσιαστικά αποσκοπώντας στην απονοματοδότηση δράσεων και πρακτικών. Καλεί την κοινωνία να επιλέξει ή την υπεράσπιση της κοινωνικής ειρήνης, ως ανώτερο αγαθό, ή το πεδίο της «καταστροφής», αποσιωπώντας, φυσικά, ότι πρόκειται για μία συνολική καταστροφή του status quo, δηλαδή μία άρνηση των παραδοσιακών θεσμών και της υπακοή σε αυτούς.

> οικονομική, θεσμική κρίση

Τους τελευταίους μήνες μία λέξη μονοπωλεί τα δελτία ειδήσεων, τις εκπομπές, τις εφημερίδες, τα στόματα όλων των ειδικών κάθε είδους, από τους οικονομολόγους μέχρι τους κοινωνιολόγους, από τους «ευαισθητοποιημένους πολίτες» μέχρι τον πρόεδρο του ΣΕΒ. ΚΡΙΣΗ. Κρίση στην οικονομία, κρίση στην κοινωνία, κρίση, κρίση, κρίση.

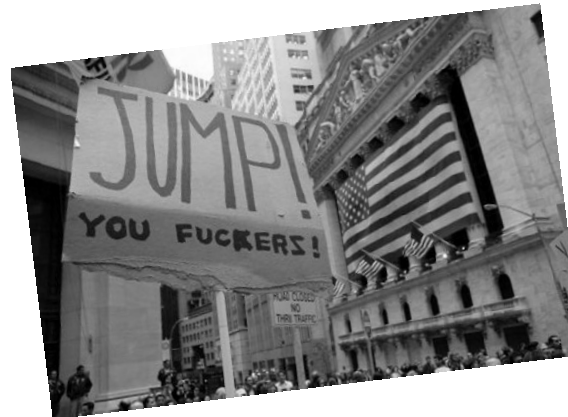
Τι σημαίνει λοιπόν κρίση και σε ποιο σημείο μας αγγίζει πέρα από την εισβολή του κάθε δημοσιογράφου στο σαλόνι μας; Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια υπερπληθώρα δανείων και υπερκατανάλωσης. Χωρίς τα δάνεια ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού δεν θα μπορούσε να αγοράσει ούτε τα πιο βασικά είδη διατροφής. Κατ' επέκταση η παραγωγή θα έμενε στα ράφια και επομένως τα αφεντικά δεν θα μπορούσαν να εισπράξουν την υπεραξία που αποσπάνε από τους εργαζόμενους-εκμεταλλεζόμενους μέσω της μισθωτής σκλαβιάς. Πρόκειται για απλά μαθήματα πολιτικής οικονομίας.

Σε αυτό το σημείο έρχονται τα δάνεια (τα οποία αποτελούν ψεύτικο χρήμα το οποίο δημιουργούν οι

τράπεζες, μέσω πιστώσεων και υποσχέσεων), για να δώσουν λύση στο αδιέξοδο του καπιταλισμού. Η υπερπαραγωγή ψεύτικου (πλαστικού όπως ονομάζεται εξαιτίας του υλικού που είναι φτιαγμένες οι πιστωτικές κάρτες) χρήματος, το οποίο δεν έχει αντίκρισμα ή το αντίκρισμα (οι εγγυήσεις π.χ. ένα ακίνητο) έχει χάσει την αξία του, μαζί με την αδυναμία αποπληρωμής των δανείων δημιουργεί την κρίση στο χρηματοοικονομικό σύστημα. Έτσι λοιπόν σήμερα το τραπεζικό και άρα το χρηματοοικονομικό σύστημα φτάνει σε αδιέξοδο, δηλαδή σε κρίση. Κρίση, λοιπόν, θα μπορούσαμε να πούμε ένα αδιέξοδο του καπιταλισμού.

Έτσι λοιπόν, απλά θα μπορούσαμε να πούμε, τα αγαθά ακριβαίνουν, οι μισθοί παραμένουν σταθεροί (άρα μικραίνει η αξία των μισθών καθώς μικραίνει η αγοραστική τους δύναμη), η διάθεση των δανείων συναντά τα όριά της, καθώς οι δανειολήπτες δεν τα αποπληρώνουν, άρα οι στρόφιγγες του ψεύτικου χρήματος, με το οποίο κινείται αποκλειστικά η αγορά τα τελευταία χρόνια, κλείνουν ή στενεύουν πάρα πολύ. Άρα τι έχουμε; Οικονομική κρίση η οποία οφείλεται στον δομικό λίθο του καπιταλισμού, δηλαδή τη μόνιμη επιδίωξη για κέρδος.

Κρίση είναι και θα περάσει, θα έλεγε κάποιος με βάση τα ιστορικά δεδομένα. Κι όπως παλιότερα, έτσι και σήμερα ο καπιταλισμός προσπαθεί να μετακυλήσει το κόστος και τα χαμένα κέρδη του στους εργαζόμενους, μειώνοντας το κόστος παραγωγής, δηλαδή το κόστος της εργασίας. Γεγονός το οποίο επιτυγχάνεται ή επιδιώκεται, καθώς εντείνεται η εκμετάλλευση και η καταπίεση.

Βλέπουμε λοιπόν το τελευταίο διάστημα κράτος και αφεντικά να ξανά οργανώνουν την μισθωτή σκλαβιά θεσμοθετώντας την ελαστικοποίηση της εργασίας, αυξάνοντας τα όρια συνταξιοδότησης, προχωρώντας σε απολύσεις, μειώνοντας τους μισθούς, αναγκάζοντας σε διαθεσιμότητα εργαζόμενους και γενικότερα καταργώντας εργατικά και ασφαλιστικά κεκτημένα

Όλα τα αυτά αποτελούν μέρος της επίθεσης, το οποίο κινείται στο «νόμιμο» πλαίσιο, που ίδιοι, φυσικά, έχουν ορίσει. Σε όλα τα παραπάνω πρέπει να προσθέσουμε την μαύρη εργασία, τις απλήρωτες υπερωρίες, την εργοδοτική τρομοκρατία, τις μειωμένες ασφαλιστικές εισφορές, τις κλεμμένες αποζημιώσεις, τα δώρα, τις άδειες... Όμως, όπως πολύ καλά γνωρίζουν και τα ίδια τα αφεντικά, σήμερα τα μέτρα αυτά, μπορούν απλώς να δώσουν μια παράταση χρόνου, καθώς συγκρατούν μεν σταθερά ή αυξάνουν πρόσκαιρα τα κέρδη τους, ταυτόχρονα όμως μειώνουν την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων. Την πολυπόθητη, λοιπόν, λύση απέναντι στην κρίση αναζητάει ο καπιταλισμός κυρίως μέσω της πολυδιαφημισμένης πράσινης ανάπτυξης. Όπως κατά το παρελθόν οι πόλεμοι χρησίμεψαν, για να καταστραφούν οι παραγωγικές δυνάμεις και μετά οι ίδιοι οι καπιταλιστές να τις ξαναφτιάξουν ώστε να υπάρξει κίνηση των κεφαλαίων. Έτσι και σήμερα όλα πρέπει να καταστραφούν και να ξαναφτιαχτούν, σύμφωνα, όμως, με τα σύγχρονα οικολογικά πρότυπα. Οι κυρίαρχοι, δηλαδή αυτοί που ευθύνονται για την οικολογική καταστροφή του πλανήτη, παρουσιάζονται τώρα ως οι εγγυητές του μέλλοντος της γης και της ανθρωπότητας. Παρουσιάζουν τις μπίζνες τους και την επιδίωξη τους για

κέρδος, ως τη δικιά μας σωτηρία. Η οικονομία έχει φτάσει κι άλλες φορές σε σ η μ ε ί α

οι δυσκολίες ή και τα αδιέξοδα ξεπεράστηκαν. Οι λύσεις δόθηκαν από τους πολιτικούς διαχειριστές του κεφαλαίου μέσω των θεσμών. Σήμερα όμως αυτό δεν φαντάζει εφικτό καθώς το κράτος και οι θεσμοί του περνούν (να το πούμε ακόμα μια φορά) κρίση. Κρίση νομιμοποίησης, αποδοχής, εμπιστοσύνης, γεγονός που οφείλεται σε παράγοντες ιστορικούς, πολιτικούς, κοινωνικούς, τοπικούς. Σε αυτά τα δεδομένα πρέπει να προσθέσουμε την καταστροφή του κοινωνικού ιστού, της κοινότητας (π.χ. της γειτονίας), από τον ίδιο τον καπιταλισμό, ώστε να μπορεί να εκμεταλλευτεί και να απομυζήσει περισσότερο το απομονωμένο, από κάθε συλλογικότητα (κοινωνική, πολιτική, εργατική) πλέον, άτομο. Το οποίο μόνο του και αποκαμωμένο από τον αδυσώπητο και εντέλει μάταιο αγώνα, για οικονομική και κοινωνική ανέλιξη, έχει καταντήσει ένα κενό κουφάρι, χωρίς καμία εμπιστοσύνη στον εαυτό του (σκοπός επιδιωκόμενος) και σε κάθε κοινότητα. Αυτό προσπάθησε και σε μεγάλο βαθμό το κατάφερε, ο καπιταλισμός τόσο μέσω της αντίληψης «ο καθένας για τη πάρτη του», της εξατομίκευσης, της απομόνωσης, της διασποράς φόβων (οι οποίοι βρήκαν γόνιμο κοινωνικό έδαφος) και ανασφάλειας, όσο και μέσω άλλων, πιο πρακτικών, σχεδιασμών όπως της πολεοδομίας (μικρά κλουβιά-διαμερίσματα).

Βέβαια σε αυτό το σημείο οφείλουμε να πούμε ότι ιστορικά πολλές φορές όλα τα παραπάνω έχουν οδηγήσει σε ενίσχυση της εμπιστοσύνης των πολιτών στους θεσμούς και στην ενίσχυση του κράτους και των μηχανισμών του. Στη σημερινή συγκυρία, όμως, φαίνεται να

συμβαίνει το αντίθετο, όλο και περισσότεροι άνθρωποι δυσπιστούν για τους θεσμούς. Από τη δικαιοσύνη μέχρι την τοπική αυτοδιοίκηση, από την εκπαίδευση μέχρι τις δημόσιες υπηρεσίες η έλλειψη εμπιστοσύνης είναι διάχυτη και ευρέως παραδεκτή.

> παρακαταθήκες του Δεκέμβρη

Αυτή η πραγματικότητα διανθισμένη με πολλή απελπισία από την πλευρά «των από κάτω», είναι αυτή μέσα από την οποία προήλθε η έκρηξη του Δεκέμβρη, αφορμή για την οποία αποτέλεσε η δολοφονία του συντρόφου Αλέξη. Μια έκρηξη η οποία δεν αποζητούσε και δεν αιτούσαν τίποτα, μιας και τίποτα δεν μπορούσε να αλλάξει μια απελπιστική καθημερινότητα, για ένα ολοένα αυξανόμενο κομμάτι του πληθυσμού. Έτσι ο Δεκέμβρης ήρθε να καταστρέψει κάθε σύμβολο ενός κόσμου, που το μόνο που μπορεί να προσφέρει είναι εκμετάλλευση, μιζέρια, καταπίεση, φτώχεια, εξαθλίωση. Ενώ ταυτόχρονα όπως συμβαίνει με κάθε έκρηξη, γεννήθηκε το καινούργιο, το οποίο αν η καταστροφή προήλθε από την απελπισία, αυτό προήλθε από την αμφισβήτηση. Αμφισβήτηση της αξιοπιστίας όχι μόνο των θεσμών, των κυριαρχικών σχέσεων και των δομών αλλά και των μέσων, των δράσεων και των τρόπων οργάνωσης των ίδιων των αγώνων. Μια αμφισβήτηση η οποία δημιούργησε το κοινωνικό έδαφος πάνω στο οποίο άνθισαν η αντιεραρχία, η αυτοοργάνωση, η άμεση δράση, οι ανοιχτές συνελεύσεις, οι συλλογικές αδιαμεσολάβητες ριζοσπαστικές αντιστάσεις. Λογικές και επιλογές αγώνα, οι οποίες πέρα από την

αντανάκλαση τους στο δρόμο βρήκαν και το συλλογικό τους έδαφος στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα τα οποία γεννήθηκαν μετά το Δεκέμβρη. Καταλήψεις κτιρίων που πραγματοποιούνται από λαϊκές συνελεύσεις σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας, πάρκα και δημόσιοι χώροι που καταλαμβάνονται από κατοίκους ενάντια στα «αναπτυξιακά» σχέδια δημάρχου και εργολάβων, κτίρια στο κέντρο της Αθήνας τα οποία καταλαμβάνονται από κόσμο, που συναντήθηκε και ζυμώθηκε τις μέρες που ακολούθησαν την 6^η Δεκεμβρίου.

Εγχειρήματα τα οποία ξεπετάχτηκαν μέσα από τις φωτιές της εξέγερσης και, ανεξάρτητα από την σύνθεσή τους, προτάσσουν την άμεση και αδιαμεσολάβητη δράση μέσα από συλλογικές, αντιεραρχικές και αυτοοργανωμένες διαδικασίες. Προτάγματα που έρχονται σε ρήξη με τις λογικές ανάθεσης των υποθέσεων που μας αφορούν σε κάθε είδους ειδικούς, πολιτικούς, επιτροπές, κόμματα. Μακριά από δίπολα διαχωρισμού νομίμου ή παράνομου. Διαδικασίες μέσα από τις οποίες οι άνθρωποι επανέκτησαν την χαμένη εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο.